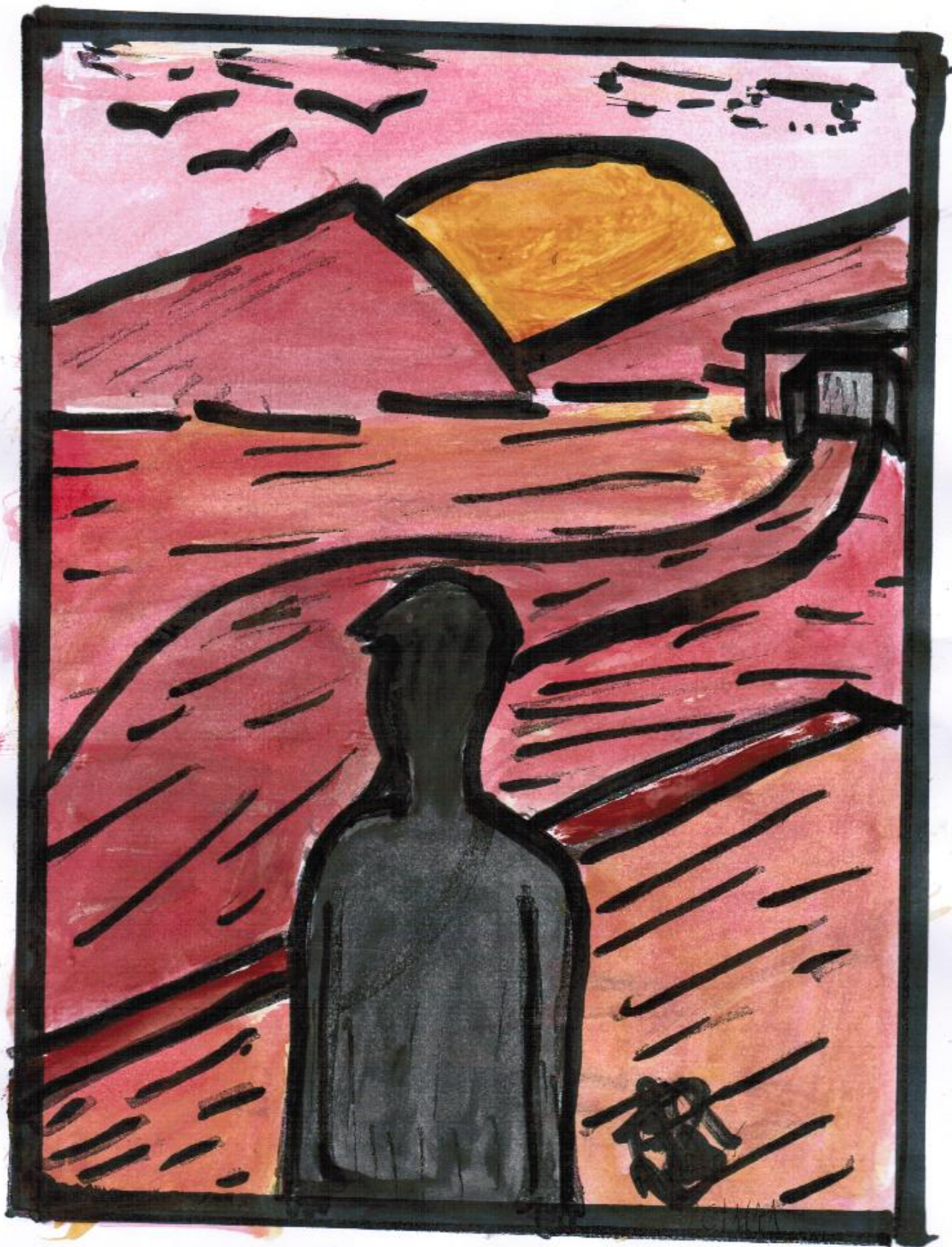

SOMNI DE LLIBERTAT

Eren les cinc del matí. Llustrejava a Bangalore, on tots els dies eren iguals per als xiquets pobres d'aquesta ciutat de l'Índia, on la seva llibertat és un somni profund.

Com tots els matins, els carrers estaven recoberts d'unes monòtones mirades infantils. Entre elles, la de Jamal, que només tenia uns onze anys. Era orfe i des de petit vivia amb una dona avariciosa, que no tenia respecte per ell. Era valent, i per fora es mostrava indiferent, però no podia ocultar la seva sensació de tristesa, malencolia, pena i soledat.

Es va acomiadar de la Lluna, la seua única amiga, per donar pas a un dia com els demés, treballant a la indústria de la seda.

En arribar a la fàbrica, es van anar als seus llocs de treball. Era un món gris ple de maquinària i pols per tot arreu. Allí, sempre hi feia una olor a mort. Un lloc de fosc, al que sempre feia fred. Tan sols tenia una finestra, per la que entraven uns escassos rajos de Sol.

Jamal, mai havia estat d'acord amb que tingueren que treballar com adults. Ell pensava que la infantessa és la millor etapa de la vida, perquè saps veure-ho tot d'una forma diferent. Perquè quan ets petit, la teua imaginació et porta tan lluny, que les teues idees son úniques, i no dolentes; per això tens dret a expressar-les.

Van passar els segons, minuts, les hores, fins que, per fi, sonà la sirena de la fàbrica. Eren les set de la vesprada, l'hora d'anar-se'n. Ara els crits recobrien i retrunyien tot l'emplaçament. Just en aquell moment, Abhiraja, el seu cap, va irrompre en la sala.

- Des d'ara mateix tots els dies, es treballarà fins les deu. I no vull perdre el temps donant explicacions.

Seguidament, es va dirigir a la seva oficina donant uns passos llargs i seguits. Ningú va dir res, tornaren als seus llocs de treball.

- No us adoneu. -Diu Jamal cridant perquè tot el món l' escolte- No ho podem permetre. Açò ja és la gota que ha reblit el got. Què voleu, aguantar-vos durant tota la vida o anar-nos-en d'ací, a un indret on ens tracten millor? Ell és un, nosaltres som centenars. Unim-nos per la nostra llibertat!

No més escoltar aquelles paraules, poc a poc, els joves es van anar apropant a Jamal. Tots els infants es van fondre en un sol grup, com una pinya, amb la força d'un puny. Es varen dirigir a la porta, però Abhiraja, va eixir de la seua oficina i al veure'l, els xicots es posaren a córrer per tota la sala. Mentres, Jamal espentava la porta, per tal de que s'obrira, però estava tancada amb clau.

-Ja n'hi ha prou! -va dir Abhiraja cridant- Tot el món als seus llocs de treball. Disculpeu-se per aquesta actitud, ara que esteu a temps...

Ningú va dir res, permaneixien callats.

-Estareu tancats ací fins que no rectifiqueu, sense menjar ni beure!

Va tornar a la seua oficina.

Per la nit, ningú podia dormir. No volien rendir-se, però... Què podien fer? Jamal, mirava la Lluna per la finestra. A la seua imaginació parlava en ella, i li demanava, com si fora el seu deu una forma d'anarse'n i acabar amb aquest sofriment.

A l'instant, la Lluna va començar a resplendir, lluint i espurnejant més que mai. De sobte, els vitralls de la finestra es trencaren. Tots van eixir per aquesta i van córrer fins les afores del poblat on podien contemplar aquell meravellós espectacle. La llum, estava creant un pont cap al cel. Jamal, va dir:

-Seguiu-me! Creuem junts aquest pont, cap a un món lliure, un món millor. Anem-nos-en d'ací! Es la nostra salvació!

Tots van fer cas i el seguiren. On els xiquets no treballen mentre són petits. On formen part d'una família, que tinga cura d'ells i els estime. On puguen anar a l'escola i aprendre. On tinguen dret a l'atenció mèdica. On els protegeixen dels abusos. On visquen en llibertat.

Ara, des d'aquest món, construeixen un nou pont de connexió, més gran, que puga salvar a la resta de la xicalla que pateix explotació infantil.

ANA SÁEZ MORILLO
5é de Primària
CEIP VILLAR PALASÍ (VALÈNCIA)